

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **A. K.**, zastoupeného advokátem JUDr. Milanem Hulíkem se sídlem Bolzanova 1, 115 03 Praha 1, proti žalované **Policii ČR - náměstkovi policejního prezidenta pro koordinaci a koncepční řízení**, se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2003, sp. zn. 28 Ca 161/2001, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku napadeného rozsudku,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se zamítá.

III. Stěžovatel je povinen uhradit žalobci na nákladech řízení částku 1075 Kč, a to k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Hulíka ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Policie ČR – náměstek policejního prezidenta pro koordinaci a koncepční řízení (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností (doplněnou přípisy ze dne 4. a 10. 7. 2003) brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 13. 2. 2001, č. j. 28/2001. [*Poznámka soudu:* Uvedené

rozhodnutí sice vydal ředitel Policie ČR úřadu vyšetřování pro ČR, avšak podle čl. 10 a čl. 34 odst. 1 nařízení Ministerstva vnitra č. 84 ze dne 20. 12. 2001 a podle čl. 9 odst. 2 písm. h) rozkazu policejního prezidenta č. 61 ze dne 11. 4. 2002 je odvolacím orgánem v těchto věcech náměstek policejního prezidenta. Pro rozhodování soudu je v tomto směru relevantní především ust. § 122 zákona č. 186/1992 Sb., podle něhož jsou účastníky řízení ve věcech služebního poměru policie a policista. Rovněž v souzené věci proto Nejvyšší správní soud za subjekt aktivně legitimovaný k podání kasační stížnosti považuje Policii ČR, za kterou v této konkrétní věci je oprávněn jednat náměstek policejního prezidenta pro koordinaci a koncepční řízení.] Citovaným rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání A. K. proti rozhodnutí ředitele Policie ČR – Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu ve věcech služebního poměru ze dne 16. 11. 2000, č. 84/2000, jímž byl podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků ČR A. K. propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a tvrdí, že A. K. jako žalobce v předcházejícím řízení před městským soudem zmeškal lhůtu k podání žalobního návrhu, když podle § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. je k podání žaloby stanovena lhůta 30 dnů. Přestože prý zákon tuto lhůtu vztahuje k podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí uvedených v § 137 odst. 1 cit. zákona, je nutno ji ve smyslu usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 11. 2001, sp. zn. 6 A 69/99, vztáhnout k podání všech návrhů na přezkoumání rozhodnutí vydaných podle uvedeného zákona. Stěžovatel se domnívá, že účastník řízení A. K. podal žalobu po třicetidenní zákonem stanovené lhůtě a protože Městský soud v Praze žalobu pro opožděnost neodmítl a vycházel z toho, že pro podání žaloby platí dvouměsíční lhůta zakotvená v § 250 o. s. ř., považuje napadený rozsudek za protizákonný. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel dále upozorňuje na skutečnost, že v odůvodnění napadeného rozsudku je jako den doručení rozhodnutí o propuštění A. K. ze služebního poměru uveden 26. 3. 2003, což prý je však chybný údaj, neboť ve skutečnosti byl den doručení 22. 2. 2002 (č. l. 71). Pokud tedy A. K. podal žalobu až dne 24. 4. 2003, měl prý městský soud návrh odmítnout jako opožděný i tehdy, jestliže neakceptoval 30 denní lhůtu dle § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb.

Stěžovatel dále uvádí, že ke zrušení pracovního místa účastníka řízení A. K. došlo na základě organizačních změn v systematizaci pracovních míst Policie ČR a protože jej prý nebylo možno převést na jiné místo, zaslal ředitel Policie ČR – Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu nabídkový list ostatním útvarům Policie ČR ke zvážení možnosti jeho služebního zařazení, nicméně žádný z oslovených útvarů pro účastníka řízení zařazení neměl, zřejmě i s ohledem na jeho negativní zdravotní klasifikaci. Ke zmíněným nabídkovým listům údajně městský soud při svém rozhodování nepřihlédl.

Proto stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhuje napadený rozsudek zrušit a současně odmítnout žalobní návrh A. K. pro opožděnost, přičemž navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek, jelikož prý důsledkem právní moci napadeného rozhodnutí jsou i nároky na doplacení mzdových prostředků účastníkovi řízení, které by v případě vyhovění kasační stížnosti musel účastník vrátit a hrozí tak údajně riziko vymáhání vyplacených mzdových prostředků.

Účastník řízení A. K. se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci Nejvyšší správní soud především konstatuje, že stěžovatel spatřuje důvod kasační stížnosti v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. V tomto směru uplatnil dvě námitky, obě svojí povahou převážně procesní: stěžovatel tvrdí, že účastník řízení A. K. zmeškal lhůtu 30 dnů k podání žaloby a že již z tohoto důvodu měla být žaloba odmítnuta; a dále, že městský soud při svém rozhodování nepřihlédl k nabídkovým listům, zaslaným ostatním útvarům Policie ČR (viz shora).

Z předmětného správního spisu Nejvyšší správní soud především zjistil, že právní zástupce účastníka řízení A. K. obdržel rozhodnutí ředitele Policie ČR úřadu vyšetřování pro ČR ze dne 13. 2. 2001, č. 28/2001, dne 22. 2. 2001 (č. l. 72; *poznámka soudu*: stěžovatel sice správně upozorňuje, že městský soud v napadeném rozsudku uvádí chybné datum doručení rozhodnutí, avšak městský soud neuvádí 26. 3. 2003, jak tvrdí stěžovatel, nýbrž 26. 3. 2001), přičemž žalobu k poštovní přepravě podal dne 21. 4. 2001 (viz soudní spis, č. l. 8 – stěžovatel mylně uvádí datum 24. 4. 2003). Stěžovatel při posuzování zachování lhůty k podání žaloby vychází z ustanovení § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., podle něhož návrh na přezkoumání rozhodnutí soudem podle předchozího odstavce je možno podat až po vyčerpání opravného prostředku, a to ve lhůtě 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, přičemž z uvedeného je zřejmé, že účastník řízení A. K. podal žalobu až po uplynutí této lhůty. Proto stěžovatel namítá, že žaloba byla podána opožděně a městský soud se jí proto vůbec neměl zabývat věcně.

K této otázce však Nejvyšší správní soud uvádí, že ustanovení § 137 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. upravuje lhůtu k podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí soudem „podle předchozího odstavce“, tedy v taxativně vymezených případech přezkumu rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. c) nebo d), o náhradě škody nebo bezdůvodném obohacení, které přesahují částku 5000 Kč, nebo o uložení kázeňského trestu. Ve všech ostatních případech je nutno vycházet z toho, že obecnou lhůtu pro podání žaloby podle části páté hlavy druhé o.s.ř. stanovil zákon v délce dvou měsíců (§ 250b odst. 1 o.s.ř. ve znění, platném v době podání žaloby), kterou účastník A. K. při podání žaloby zachoval, žalobu proto podal včas a městský soud proto postupoval správně, když o ní rozhodl meritorně.

Podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu je totiž nutno vycházet především ze skutečnosti, že smyslem právního institutu lhůty obecně je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích a urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Stanovení lhůty pro uplatňování práv účastníky řízení proto musí být provedeno transparentně, srozumitelně a předvídatelným způsobem a nesmí být zejména zneužíváno k tomu, aby v praxi docházelo k denegatio iustitiae (odepření spravedlnosti). V souzené věci, kdy byl účastník řízení ze služebního poměru propuštěn podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) [nikoliv c) nebo d)] zákona č. 186/1992 Sb., je proto nutno přisvědčit Městskému soudu v Praze v tom, že lhůta pro podání žaloby k soudu skutečně byla dvouměsíční, neboť opačný výklad (contra legem), rozšiřující 30-denní lhůtu pro podání opravného prostředku nad rámec taxativního výčtu zákonem stanovených případů, by zmíněným principům transparentnosti, srozumitelnosti

a předvídatelnosti zjevně odporoval a krátil by (potencionálního) žalobce na jeho právech. Ani v tomto směru se proto městský soud nedopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se proto neztotožňuje ani s právním názorem Vrchního soudu v Praze, obsaženým ve stěžovatelem citovaném usnesení sp. zn. 6 A 69/99, podle něhož „lhůtu 30 dnů k podání návrhu na přezkoumání rozhodnutí služebního funkcionáře nutno vztáhnout na všechna rozhodnutí, nejen na ta, která jsou výslovně uvedená v § 137 odst. 1 zákona o služebním poměru.“ Kromě shora uvedené argumentace, která svědčí pro to, že citovaný názor vrchního soudu je contra legem, totiž Nejvyšší správní soud vychází i z obecného pravidla, že pokud zákonná úprava umožňuje různé způsoby interpretace, je nutno vždy zvolit takový, který je vstřícnější k ochraně základních práv a svobod (viz čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR). Pokud tedy Nejvyšší správní soud v souzené věci zjistil, že existují rozdílné právní názory na délku lhůty k podání žaloby k soudu, jednoznačně preferuje názor svědčící pro delší lhůtu, neboť takovýto přístup vyšší měrou garantuje právo na spravedlivý proces, zakotvené především v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

Stěžovatel dále tvrdí, že ke zrušení pracovního místa účastníka řízení A. K. došlo na základě organizačních změn v systematizaci pracovních míst Policie ČR a že městský soud při svém rozhodování nepřihlédl k tomu, že ostatním útvarům Policie ČR byl zaslán nabídkový list ke zvážení možnosti služebního zařazení účastníka řízení, avšak žádný z těchto útvarů na nabídku nereflektoval – zřejmě s ohledem na jeho negativní zdravotní klasifikaci.

K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/1992 Sb. může být policista propuštěn ze služebního poměru, jestliže podle posudku lékařské komise dlouhodobě pozbyl ze zdravotních důvodů způsobilost vykonávat jakoukoliv funkci v policii. Ratio decidendi napadeného rozsudku Městského soudu v Praze vychází z toho, že rozhodnutí stěžovatele i rozhodnutí předchozí vycházejí z posudku Lékařské komise zdravotnického ústavu (ze dne 1. 11. 2000, č. l. 12 a násl. správního spisu), které však pro účastníka řízení stanoví vedle klasifikace „D“ – neschopen služby v policii, též zdravotní klasifikaci „C“ – schopen výkonu služby v policii s omezením. Již tato skutečnost proto popřela naplnění skutkové podstaty citovaného zákonného ustanovení, jelikož předmětný posudek lékařské komise nedokládá, že účastník řízení dlouhodobě pozbyl ze zdravotních důvodů způsobilost vykonávat jakoukoliv funkci v policii. Nejvyšší správní soud, který přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze, proto ani v tomto směru neshledal, že by se městský soud dopustil nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení.

Námitka stěžovatele, týkající se zmíněných nabídkových listů, se z tohoto hlediska nejeví relevantní, jelikož účastník řízení byl propuštěn ze služebního poměru z důvodu svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a nikoliv z důvodu jiného, takže za situace, kdy podle závěrů lékařského posudku byl účastník – byť alternativně – shledán schopným výkonu služby v policii s omezením, nebyl naplněn citovaný zákonný důvod pro jeho propuštění ze služebního poměru, a to bez ohledu na skutečnost, že o účastníka neprojevily zájem jiné policejní útvary.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl.

Za této procesní situace je zřejmé, že Nejvyšší správní soud nemůže vyhovět návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to již z toho důvodu, že o ní rozhodoval neprodleně po obdržení kasační stížnosti a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, takže samostatné rozhodnutí o odkladném účinku by odporovalo zásadě procesní ekonomie.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Účastníkovi řízení A. K. soud přiznal podle § 60 odst. 1 s. ř. s. následující náklady řízení [§ 7, § 9 odst. 3, písm. f), § 11, § 13 vyhl č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]: 1000 Kč za hlavní úkon a 1 x 75 Kč paušální náhrada. K uhrazení částky k rukám zástupce účastníka JUDr. Milana Hulíka byla stanovena přiměřená lhůta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. 8. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu

.